

तथाहीति चैत्रज्ञानात्तैत्रज्ञानं पृथक् विसृष्टशयेन वैजात्येन एतत्पूर्वश्लोकोक्तं दूषणं नोपपद्यतेऽतश्चैत्रज्ञानधारैव सजातीया विवक्षितेति चेत्तर्हि उत्पद्यमानस्य सदृशज्ञानस्य किउपादानं न तावत्पूर्वज्ञानं तस्य क्षणिकत्वेनोत्तरोत्पादव्यापारायोगात् तन्वाशश्चेत्तुमुसलैर्हतात्शरीरादपि अन्यत्शरीरं पुनर्भवेत् ॥ ३८ ॥ किंच कृत्वादिवज्जातोपिमोक्षः पुनः पुनरगत्य निवर्तेत ज्ञानधाराया आनंत्यादित्याह कृत्विति तिष्यः कलिरितियुगानामुपलक्षणं बहुदोषयस्तत्वात्क्षणिकविज्ञानमाश्रयः स्थिरः कश्चिदालोमितिकर्मतमाशंक्याह जरयेति उपपन्नपयत्तुर्धर्मो विकरोति हि धर्मिणमिति न्यायेनानित्यधर्माश्रयस्य धर्मिणो ध्रुवमपक्षया दिनानाशइत्यर्थः ॥ ३९ ॥ अस्तुतर्हि विज्ञानानामाश्रयः स्थिरः कश्चिदालोमितिकर्मतमाशंक्याह जरयेति उपपन्नपयत्तुर्धर्मो विकरोति हि धर्मिणमिति न्यायेनानित्यधर्माश्रयस्य धर्मिणो ध्रुवमपक्षया दिनानाशइत्यर्थः ॥ ४० ॥ अनित्यधर्माश्रयोप्याकाशादिव नश्यतीत्याशंक्य इद्विबन्धनस्य वेत्याह इन्द्रियाणीति मनसो नाशः सांख्यसंमतः प्रोक्तः ॥

तथा हि मुसलैर्हन्त्युः शरीरं तस्यु नर्भवेत् ॥ पृथग्ज्ञानं यदन्यच्च येनैतन्नोपपद्यते ॥ ३८ ॥ ऋतुसंवत्सरैतिष्यः शीतोष्णोऽथ प्रियाप्रिये ॥ यथातीतानि पश्यंति तादृशः सत्वसंक्षयः ॥ ३९ ॥ जरयाभिपरीतस्य मृत्युना च विनाशिनः ॥ दुर्बलं दुर्बलं पूर्वं गृहस्यैव विनश्यति ॥ ४० ॥ इन्द्रियाणि मनोवायुः शोणितं मांसमस्थि च ॥ आपुपूव्या विनश्यंति स्वं धातुमुपयांति च ॥ ४१ ॥ लोकयात्रा विधातश्च दानधर्मफलागमे ॥ तदर्थं वेदशब्दाश्च व्यवहाराश्च लौकिकाः ॥ ४२ ॥ इतिसम्यङ्मनस्येते बहवः संति हेतवः ॥ एतदस्तीदमस्तीति न किंचित्प्रतिदृश्यते ॥ ४३ ॥ तेषां विमृशतामेव तत्तत्समभिधावतां ॥ क्वचिन्निविशते बुद्धिस्तत्र जीर्यति वक्षवत् ॥ ४४ ॥ एवमर्थैरनर्थैश्च दुःखिताः सर्वजंतवः ॥ आगमैरपकृष्यंते हस्तिपैर्हस्तिनो यथा ॥ ४५ ॥ अर्थस्तथात्यंतसु खावहांश्च लिप्संत एते बहवो विशुष्काः ॥ महत्त रंदुःखमनुप्रपन्ना हि त्वामिषं मृत्युवशं प्रयांति ॥ ४६ ॥ विनाशिनो ह्यध्वजो वितस्य किंबंधुभिर्भिन्नपरिग्रहैश्च ॥ विहाय योगच्छतिसर्वमेव क्षणेन गत्वाननिव त्ते च ॥ ४७ ॥ भूव्योमतो यानलवायवोऽपि सदा शरीरं प्रतिपालयंति ॥ इतीदमालक्ष्य रतिः कुतो भवेद्विनाशिनोऽप्यस्य न शर्म विद्यते ॥ ४८ ॥ इदमनुपधिवाक्य मच्छलं परमनिरामयमात्मसाक्षिकं ॥ नरपतिरभिबीक्ष्य विस्मितः पुनरनुयोक्तुमिदं प्रचक्रमे ॥ ४९ ॥ इति श्रीमहाभारते शांति ० मोक्ष ० पंचशिखवाक्ये पाषंडखंडनं नाम अष्टादशाधिकद्विंशतमोऽध्यायः ॥ २१८ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥

॥ ४१ ॥ अस्तुतर्हि बुद्ध्यादिगुणानामाश्रयः शुद्धस्तर्हि अकर्तुरभोक्तुश्च तस्य दानादिफलप्राप्तौ दानादिवैयर्थ्यं ततश्च सर्वस्यापि आत्मसुखार्थस्य लोके वेदव्यवहारस्योच्छेदइत्यर्थः ॥ ४२ ॥ इतीति मनः प्रभवेऽन्वेनेकेषु तर्केषु युक्त्या न्यतरोपि निर्धारयितुं न शक्यत इति भावः ॥ ४३ ॥ विमृशतां विचारयतां ॥ ४४ ॥ निर्णायकं मानमाह एवमिति ॥ ४५ ॥ वेदोदितज्ञानेऽप्येव विवक्षितेऽतुरधिकारसंपत्तिविधत्ते अर्थानित्यादिना ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ रतिः शरीरे ॥ ४८ ॥ अनुपधिग्रमविप्रलंभा विरहितं वेदमूलकत्वात् अच्छलैर्वैदिककर्मकांडवन्धनायामूलकं अनुयोक्तुं पूर्वपक्षं कर्तुं ॥ ४९ ॥ इति शांतिपर्वणि मोक्ष ० त्रैलोक्येऽप्येवास्तमावदीपे अष्टादशाधिकद्विंशतमोऽध्यायः ॥ २१८ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥